

АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН НАПОЛЕОН

Превод от руски: Вѣтьо Раковски, —

chitanka.info

НАПОЛЕОН^[0]

*И ето жребият чудесен:
умря великият човек.
Залезе грозен и несвесен
Наполеоновият век.
Умря владетелят вековен,
тъй дълго глезен от властта,
и за изгнаника световен
остана минало света.*

*О, ти, чиято памет тъмна
ще осенява наште дни,
със твойта мрачна слава пълни.
Спи сред пустинните вълни!
Ах, тази гробница красива.
Над урната, где прах си ти,
народният ни гняв почива,
лъч на безсмъртие пламти.
О, как орлите ти кръжаха
над безчестената земя.
Пред съдбоносната заплаха
едно ли царство тук няма —
пред твоя гений своенравен
беда вещаха знамена
и слагаше ярем държавен
на всички земни племена.*

*Когато с вяра озарена
светът се будеше за мир*

*и гал с десница разярена
изхвърли своя вехт кумир,
когато сред града метежен
трупът на царя бе вледен,
кога велик и неизбежен
зореше чист свободен ден —*

*тогаз сред бурите народни,
предвидил своята участ ти,
в надеждите му благородни
човечеството похити.
И зарад гибелното щастие
прие, от вяра обладан,
пленителното самовластие
на развенчания тиран.*

*И буйната и обновена
народна сила съумя
да впрегнеш — току-що родена,
в миг свободата онемя.
Жадта за власт до упоение
сред робите си утоли
и тези робски опълчения
за бой със лаври окрили.*

*И Франция, в стремеж към слава
към подвиг устремила взор,
надеждата си величава
смени с блестящия позор.
Поведе я на пир греховен.
Загина всичко след това.
Европа падна — сън гробовен
повя над нейната глава.*

*И във величие позорно
ти стъпка нейното сърце.
Тилзит!... (При този звук покорно*

не свежда русинът лице.)
Тилзит надменника, героя
с последна слава увенча,
но хладината на покоя
в щастливата душа звуча.

Надменник! Кой ли те издигна?
Кой осени ума ти строг?
Как руските сърца не стигна
с високи мисли, с ум висок?
Великодушните пожари
непредусетил, ти вилня
над нашите надежди стари,
но късно русите позна...

Русия, браннице царице,
спомни си древните права!
В прах слънцето на Аустерлиц е!
Гори тържествено, Москва!
Поехме към победа ние.
Махни се, кратък наш позор!
Благослови Москва, Русия!
Война до гроб — тук няма спор!

Държащ венеца си железен
със вкочанясали ръце,
той вижда вече мъртви бездни
с почти угаснало лице.
Вън, европейски опълчения!
Окървавени снегове
бележат тяхното падение,
топят се с наште врагове.

И всичко като буря кипна;
Европа скъса своя плен;
подир тиранина политна
гневът народен, разярен.

*Дланта на нашта Немезида
видя великият титан:
и до последната обида
ний заплатихме ти, тиран!*

*Изкупи твоите дерзания
и воинствените чудеса
скръбта на душното изгнание
под свод на чужди небеса.
На острова на заточение
пристигна с лодка през нощта
и думите на примирение
на оня камък начерта.*

*Където, вгледан във вълните,
си спомняше на меч звукът,
вледения ужас на звездите,
на своята Франция брегът;
където, в своята пустиня,
презрял потомство, трон, война,
единствен мислеше в унии
за бъдещето на сина.*

*Позор на този, който стане
със укор да се възмути
от сянката му развенчана,
от развенчаните черти.
Хвала! На русина той скоро
високия жребий очерта
и свобода на всички хора
от заточение завеща.*

[0] Напечатано в избраните стихотворения на Пушкин. 1826 г., с големи цензурни съкращения. Написано е под впечатление на известието за смъртта на Наполеон. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.